

“मीठे बच्चे- सत्य पण्डा आउनु भएको छ तिमीलाई सच्चा-सच्चा यात्रा सिकाउन, तिमी यात्रामा मुख्य कुरा हो पवित्रता, बाबालाई याद गर अनि पवित्र बन।”

प्रश्न:- तिमी मेसेन्जर वा पैगम्बरका बच्चाहरूले कुन एक कुरा सुनाउनु छ, अन्य कुनै पनि कुरामा वाद-विवाद गर्नु हुँदैन?

उत्तर:- तिमी मेसेन्जरका बच्चाहरूले सबैलाई यही सन्देश देऊ- आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्यौं भने यही योग अग्निबाट तिमी विकर्म विनाश हुन्छ। यही चिन्ता गर, बाँकी अरु कुरामा गएर कुनै फाइदा छैन। तिमीले सबैलाई केवल बाबाको परिचय दिनु छ, जसबाट उनीहरू आस्तिक बन्नुन्। जब रचयिता बाबालाई चिन्छन् अनि रचनालाई बुझ्न सहज हुन्छ।

गीत:- हामारे तीर्थ न्यारे हैं.....

ओम् शान्ति। मीठा-प्यारा रुहानी बच्चाहरूले जानेका छौं- हामी सत्य तीर्थवासी हौं। सच्चा पण्डा र हामी उहाँका बच्चाहरू जति छौं सबै सच्चा तीर्थमा गइरहेका छौं। यो हो झुट खण्ड अथवा पतित खण्ड। अहिले सचखण्ड वा पावन खण्डमा गइरहेका छौं। मनुष्यहरू तीर्थ यात्रामा जान्छन् नि। कुनै-कुनै खास किसिमका यात्रा हुन्छन्, जहाँ कोही जहिले पनि जान सक्छन्। यो पनि यात्रा हो, यसमा तब गइन्छ जब सत्य पण्डा स्वयं आउनु हुन्छ। उहाँ आउनु हुन्छ कल्प-कल्पको संगममा। यसमा न जाडो, न गर्मीको कुरा छ। न धक्का खाने कुरा छ। यो त हो यादको यात्रा। ती यात्राहरूमा संन्यासीहरू पनि जान्छन्। सच्चा-सच्चा यात्रा गर्नेहरू पवित्र रहन्छन्। तिमीहरू सबै यात्रामा छौ। तिमी ब्राह्मण हौ। सच्चा-सच्चा ब्रह्माकुमार-ब्रह्माकुमारी को हुन्? जो कहिल्यै पनि विकारमा जाँदैनन्। पुरुषार्थी त अवश्य हुन्। मनसामा संकल्प आउन सक्छ, मुख्य हो नै विकारको कुरा। तिमीसँग कसैले निर्विकारी ब्राह्मण कति छन् भनेर सोधेमा भने- यो सोध्न आवश्यक छैन। के यी कुराबाट तपाईंको पेट भरिन्छ? तपाईं यात्री बन्नुहोस्। यात्रा गर्ने कति जना छन्, यो सोधेर केही फाइदा छैन। ब्राह्मण त कुनै सच्चा पनि छन्, अनि झुटा पनि छन्। आज सच्चा छन्, भोलि झुटा बन्छन्। विकारमा गयो भने ब्राह्मण भएन। फेरि शत्रुको शत्रै भयो। आज प्रतिज्ञा गर्छन् भोलि विकारमा गिरेर असुर बन्छन्। अब यी कुरा कहाँसम्म बसेर सम्झाउने। यसले पेट त भरिदैन वा मुख मीठो हुँदैन। यहाँ हामीले बाबालाई याद गर्छौं र बाबाको रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जानेका छौं। बाँकी अरु कुरामा केही फाइदा छैन। भने, यहाँ बाबालाई याद गर्न सिकाइन्छ र पवित्रता हो मुख्य। जो आज पवित्र बनेर अपवित्र बन्छ, ऊ ब्राह्मण रहँदैन। त्यो हिसाब कहाँसम्म बसेर तिमीलाई सुनाउँ। त्यसो त धेरै जना गिर्छन् होला मायाको तुफानमा, त्यसैले ब्राह्मणहरूको माला बन्न सक्दैन। हामी पैगम्बरका बच्चाहरूले त पैगाम (सन्देश) सुनाउँछौं, मेसेन्जरका बच्चाहरूले मेसेज दिन्छौं। आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्यौं भने यस योग अग्निबाट विकर्म विनाश हुन्छ। यो ख्याल राख। बाँकी प्रश्न त धेरै मनुष्यहरूले सोध्छन्। एउटा कुरा बाहेक अरु कुनै कुरामा गएर केही फाइदा छैन। यहाँ त यो जान्नु छ- नास्तिकबाट आस्तिक, अनाथबाट सनाथ कसरी बन्ने, जसले बाबाबाट वर्सा पाओस्- यो सोध। बाँकी त सबै पुरुषार्थी हुन्। विकारको कुरामा नै धेरै फेल हुन्छन्। धेरै दिनपछि स्त्रीलाई देखे भने कुरै नसोध। कसैको रक्सी पिउने बानी हुन्छ, तीर्थमा जाँदा पनि रक्सी अथवा बीडीको जसको बानी हुन्छ उनीहरू त्यो विना रहन सक्दैनन्। लुकाएर पनि पिउँछन्। गर्ने के सकिन्छ र। धेरै छन् जो सत्य बोल्दैनन्। लुकाइरहन्छन्।

बाबाले बच्चाहरूलाई युक्तिहरू बताउनु हुन्छ- कसरी युक्तिले जवाफ दिनुपर्छ। एक बाबाको नै परिचय दिनु छ, जसद्वारा मनुष्य आस्तिक बन्नुन्। सबैभन्दा पहिला जबसम्म बाबालाई चिन्दैनन् तबसम्म कुनै प्रश्न सोध्नु नै व्यर्थ हो। यस्ता धेरै आउँछन्, जसले केही पनि बुझ्दैनन्। केवल सुनिरहन्छन्, फाइदा केही पनि छैन। बाबालाई लेख्छन्- हजार, दुई हजार आए, ती मध्येबाट एक-दुई जना बुझ्नको लागि आइरहन्छन्। फलाना-फलाना ठूला मानिसहरू आइरहन्छन्, मैले बुझ्दछु, उनीहरूलाई जुन परिचय मिल्नु पर्ने हो, त्यो अझै मिलेको छैन। पूरा परिचय मिल्यो भने बुझ्दछन्- यिनले त ठीकै भन्छन्, हामी आत्माहरूका पिता परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ, उहाँले पढाउनु हुन्छ। भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झेर मलाई याद गर। यो अन्तिम जन्म पवित्र बने। जो

पवित्र रहँदै न ऊ ब्राह्मण होइन, शूद्र हो। लडाँइंको मैदान हो। वृक्ष बढिरहन्छ र तुफान पनि आउँछ। धेरै पातहरू झरिरहन्छन्। सच्चा ब्राह्मण को-को हुन्- कसले बसेर गणना गर्न सक्छ? सच्चा ऊ हो जो कहिल्यै शूद्र बन्दैन। अलिकति पनि कुदृष्टि नजाओस्। अन्त्यमा कर्मातीत अवस्था हुन्छ। धेरै ठूलो लक्ष्य छ। मनसामा पनि नआओस्, त्यो अवस्था अन्त्यमा हुन्छ। यतिबेला एकजनाको पनि यस्तो अवस्था छैन। यतिबेला सबै पुरुषार्थी हुन्। तल-माथि भइरहन्छन्। मुख्य आँखाको नै कुरा हो। म आत्मा हुँ, यो शरीरद्वारा पार्ट खेल्छु- यसको राम्रो अभ्यास हुनुपर्छ। जबसम्म रावण राज्य हुन्छ, तबसम्म युद्ध चलिरहन्छ। अन्त्यमा कर्मातीत अवस्था हुन्छ। पछि गएर तिमीलाई अनुभूति हुन्छ, बुझ्दै जान्छौ। अहिले त वृक्ष धेरै सानो छ, तुफान आउँछ, पातहरू झर्छन्। जो कच्चा छन् ती गिर्छन्। हरेकले आफैँसँग सोध- मेरो अवस्था कहाँ सम्मको छ? बाँकी जो प्रश्न सोध्छन् ती कुरामा धेरै जाँदै नजाऊ। भन- हामी बाबाको श्रीमत्तमा चलिरहेका छौं। उहाँ बेहदका बाबा आएर बेहदको सुख दिनुहुन्छ अथवा नयाँ दुनियाँ स्थापना गर्नुहुन्छ। त्यहाँ सुख नै हुन्छ। जहाँ मनुष्य रहन्छन् त्यसैलाई दुनियाँ भनिन्छ। निराकारी दुनियाँमा आत्माहरू हुन्छन्। यो कसैको बुद्धिमा छैन- आत्मा कस्तो बिन्दु हो। यो कुरा पनि पहिला कुनै नयाँलाई सम्झाउनु हुँदैन। पहिला सुरुमा त सम्झाउनु छ- बेहदका बाबाले बेहदको वर्सा दिनुहुन्छ। भारतवर्ष पावन थियो, अहिले पतित छ। कलियुगपछि फेरि सत्ययुग आउँछ। अरु कसैले पनि सम्झाउन सक्दैन, सिवाय बी.के.ले। यो हो नयाँ रचना। बाबाले पढाइरहनु भएको छ- यो ज्ञान बुद्धिमा रहनु पर्छ। कुनै कठिन कुरा छैन, तर मायाले भुलाइदिन्छ, विकर्म गराइदिन्छ। आधाकल्पदेखि विकर्म गर्ने बानी परेको छ। ती सबै आसुरी स्वभाव मेटाउनु छ। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ- सबै पुरुषार्थी हौ। कर्मातीत अवस्थामा पुग्न धेरै समय लाग्छ। ब्राह्मण कहिल्यै विकारमा जाँदैनन्। युद्धको मैदानमा चल्दा-चल्दै हार खान्छन्। यी प्रश्नबाट केही फाइदा छैन। पहिला आफ्नो पितालाई याद गर। हामीलाई शिवबाबाले कल्प पहिला जस्तै आदेश दिनुभएको छ- आफूलाई आत्मा सम्झेर मलाई याद गर। यो त्यही लडाँइ हो। बाबा एउटै हुनुहुन्छ, कृष्णलाई बाबा भनिदैन। कृष्णको नाम राखिदिएका छन्। गलतबाट सही बनाउने बाबा हुनुहुन्छ, तब त उहाँलाई सत्य भनिन्छ। यतिबेला तिमी बच्चाहरूले नै सारा सृष्टिको रहस्यलाई जानेका छौ। सत्ययुगमा हुन्छ दैवी राजवंश। रावण राज्यमा फेरि छ आसुरी वंश। संगमयुग स्पष्ट पारेर देखाउनु पर्छ, यो हो पुरुषोत्तम संगमयुग। एकातिर देवता, अर्कातिर असुर। बाँकी उनीहरूको लडाँइ भएको होइन। लडाँइ तिमी ब्राह्मणहरूको हो विकारसँग, यसलाई पनि लडाँइ भनिदैन। सबैभन्दा ठूलो हो काम विकार, यो महाशत्रु हो। यसलाई जित्नाले नै तिमी जगतजित बन्छौ। यसै विषको लागि नै अबलाहरूले मार खान्छन्। अनेक प्रकारका विघ्न पर्छन्। मूल कुरा हो पवित्रताको। पुरुषार्थ गर्दा-गर्दा, तुफान आउँदा-आउँदै तिमी जित हुन्छ। माया थाक्छ। कुशतीमा जो पहलमान हुन्छ, उसले तुरुन्तै सामना गर्छ। उनीहरूको धन्दा नै हो राम्ररी लडेर जित्नु। पहलमानको धेरै नाम हुन्छ। इनाम मिल्छ। तिमी त यो हो गुप्त कुरा।

तिमीले जानेका छौ- हामी आत्माहरू पवित्र थियौं। अहिले अपवित्र बनेका छौं फेरि पवित्र बन्नु छ। यही सन्देश सबैलाई दिनु छ र अरु कुनै पनि प्रश्न सोध्ने भने तिमीलाई ती कुरामा जानु छैन। तिमी हो नै रूहानी धन्दा। हामी आत्माहरूमा बाबाले ज्ञान भरिदिनुभएको थियो, पछि प्रारब्ध पायौं, ज्ञान समाप्त भयो। अहिले फेरि बाबाले ज्ञान भरिरहनु भएको छ। यसै नशामा रहने गर, भन बाबाको सन्देश दिन्छौ- बाबालाई याद गरौं भने कल्याण हुन्छ। तिमी धन्दा नै यही रूहानी धन्दा हो। सबैभन्दा पहिलो कुरा बाबालाई चिन। बाबा नै ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ। उहाँले कुनै पुस्तक कहाँ सुनाउनु हुन्छ र। उनीहरू जो डाक्टर अफ फिलोसोफी आदि बन्छन्, उनीहरूले किताब पढ्छन्। भगवान त ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ। उहाँमा सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान छ। उहाँले केही पढ्नु भएको छ र? उहाँले त सबै वेद शास्त्र आदिलाई जान्नुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मेरो पार्ट हो तिमीलाई ज्ञान सम्झाउने। ज्ञान र भक्तिको भिन्नता अरु कसैले बताउन सक्दैन। यो हो ज्ञानको पढाइ। भक्तिलाई ज्ञान भनिदैन। सर्वका सद्गतिदाता एक बाबा नै हुनुहुन्छ। विश्वको इतिहास अवश्य दोहोरिन्छ। पुरानो दुनियाँपछि फेरि नयाँ दुनियाँ अवश्य आउँछ। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- बाबाले हामीलाई फेरि पढाउनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर, मेहनत सबै यसैमा छ। बाबाले जान्नुहुन्छ- धेरै राम्रा-राम्रा नामी बच्चाहरू पनि यस यादको यात्रामा धेरै कमजोर छन् र जो नामी छैनन्, बाँधेलीहरू छन्, गरिब छन्, उनीहरू यादको यात्रामा धेरै रहन्छन्। हरेकले आफ्नो दिलसँग सोधोस्- मैले बाबाको कति समय याद गर्छु? बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! जति हुन सक्छ तिमीले मलाई याद गर। भित्र धेरै हर्षित बन। भगवानले पढाउनु हुन्छ त्यसैले कति खुसी हुनुपर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी पवित्र आत्मा थियौं फेरि शरीर धारण गरेर पार्ट खेल्दा-खेल्दा पतित बनेका छौ। अब फेरि पवित्र बन्नु छ। फेरि त्यही दैवी पार्ट खेल्नु छ। तिमी दैवी धर्मका हौ नि। तिमीले नै ८४ जन्मको चक्कर लगाएका

छौ। सबै सूर्यवंशीले पनि ८४ जन्म कहाँ लिन्छन् र। पछि आइरहन्छन् नि। नत्र तुरुन्तै सबै आउँथे। सबै उठेर बुद्धिद्वारा कुनै काम लियो भने बुझ्न सक्छन्। बच्चाहरूले नै विचार सागर मन्थन गर्नु छ। शिवबाबाले त गर्नुहुन्छ। उहाँले त भन्नुहुन्छ— ड्रामा अनुसार जे सुनाउँछु, यस्तो सम्झ कल्प पहिला जस्तै जे सम्झाएको थिएँ, त्यही सम्झाएँ। मन्थन तिमीले गर्छौ। तिमीले नै सम्झाउनु पर्छ, ज्ञान दिनु छ। यी ब्रह्माले पनि मन्थन गर्छन्। बी.के.ले मन्थन गर्नुपर्छ, शिवबाबाले होइन। मूल कुरा कसैसँग पनि धेरै कुरा गर्नु हुँदैन। शास्त्रवादीहरूले आपसमा धेरै बाद-विवाद गर्छन्, तिमीले बाद-विवाद गर्नु हुँदैन। तिमीले केवल सन्देश दिनु छ। पहिला मुख्य केवल एक कुरामा सम्झाऊ र लेखाऊ। सबैभन्दा पहिला यो प्रश्न राख— यो कसले पढाउनु हुन्छ, त्यो लेख। यो कुरा तिमीले पछाडि पढाउँछौ त्यसैले शंका भइरहन्छ। निश्चयबुद्धि नहुनाले बुझ्दैनन्। केवल भनिदिन्छन् कुरा ठीकै हो। सबैभन्दा पहिला मुख्य कुरा नै यही हो। रचयिता बाबालाई चिनेपछि फेरि रचनाको रहस्य जान्नुहोला। मुख्य कुरा हो गीताका भगवान को हुनुहुन्छ? तिम्रो विजय पनि यसैमा हुन्छ। सबैभन्दा पहिला कुनचाहिँ धर्म स्थापना भयो? पुरानो दुनियाँलाई नयाँ दुनियाँ कसले बनाउँछ। बाबाले नै आत्माहरूलाई नयाँ ज्ञान सुनाउनु हुन्छ, जसबाट नयाँ दुनियाँ स्थापना हुन्छ। तिमीलाई बाबा र रचनाको पहिचान मिल्छ। सबैभन्दा पहिला अल्फमा निश्चय गरायो भने बे बादशाही स्वतः बुझ्छन्। बाबाद्वारा नै वर्सा मिल्छ। बाबालाई जान्यो र वर्साको हकदार बन्यो। बच्चा जन्म लिन्छ, माता-पितालाई देख्छ, निश्चय भइहाल्छ। आमा बुबा बाहेक अरु कसैको साथमा जाँदैन पनि किनकि आमाबाट दूध मिल्छ। यहाँ पनि ज्ञानको दूध मिल्छ। माता-पिता हुनुहुन्छ नि। यो धेरै महिन कुरा हो, तुरुन्तै कसैले बुझ्न सक्दैन। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) सच्चा-सच्चा ब्राह्मण बन्नु छ, कहिल्यै शूद्र (पतित) बन्ने ख्याल मनमा पनि नआओस्, अलिकति पनि कुदृष्टि नजाओस्, यस्तो अवस्था बनाउनु छ।

२) बाबाले जे पढाइरहनु भएको छ, त्यो ज्ञान बुद्धिमा राख्नु छ। जो विकर्म गर्ने आसुरी बानी लागेको छ, त्यसलाई मेटाउनु पर्छ। पुरुषार्थ गर्दै-गर्दै सम्पूर्ण पवित्रताको उच्च लक्ष्य प्राप्त गर्नु छ।

वरदान:-

प्रवृत्तिमा रहँदा-रहँदै पर-वृत्तिमा रहने निरन्तर योगी भव

निरन्तर योगी बन्ने सहज साधन हो— प्रवृत्तिमा रहँदा-रहँदै पर-वृत्तिमा रहनु। पर-वृत्ति अर्थात् आत्मिक रूप। जो आत्मिक रूपमा स्थित रहन्छ ऊ सदा न्यारा र बाबाको प्यारो बन्छ। जे काम गरे पनि यस्तो महसुस हुन्छ— काम गरेको होइन, खेल खेलेको हो। त्यसैले प्रवृत्तिमा रहँदा-रहँदै आत्मिक रूपमा रहनाले सबै कुरा खेल जस्तै सहज अनुभव हुन्छ। बन्धन लाग्दैन। केवल स्नेह र सहयोगका साथै शक्तिलाई थप्पौ भने हाई जम्प लगाउने छौ।

स्लोगन:-

बुद्धिको महीनता अथवा आत्माको हल्कापन नै ब्राह्मण जीवनको व्यक्तित्व हो।